

[Statsministeren]

Indsatsen for at hjælpe sindslidende, hjemløse og socialt udstødte grupper vil blive væsentligt forstærket.

Folkepensionen og kontanthjælpen bliver nu omlagt til en skattepligtig ydelse. Ingen pensionister risikerer økonomiske tab i den forbindelse. Langt de fleste får deres økonomi forbedret som følge af skattereformen, og det samme gælder for kontanthjælpsmodtagerne. Mange får forbedringer, og der er spændt et sikkerhedsnet ud mod forringelser.

Regeringen har med andre ord i et godt samarbejde med kommunerne været i stand til at skabe sociale fremskridt under vanskelige økonomiske omstændigheder.

Så er der vores udenrigspolitik.

Udenrigspolitikken har i denne første regeringsperiode været domineret af EF-spørgsmål; det kan dårligt være anderledes, dels på grund af folkeafstemningen og dels på grund af det danske EF-formandskab. Oven på to folkeafstemninger er der nok en vis udmattelse i befolkningen, når det gælder EF-politikken. Men når alle har sundet sig, vil der melde sig fornyet interesse for det grundlæggende spørgsmål: Hvor bevæger vi os hen i forbindelse med EF?

Jeg føler klart, at topmødet i København gav et godt fingerpeg om, hvor vi bevæger os hen i EF-politikken. Vi bevæger os væk fra de store, teoretiske konstruktioner om europæisk enhed. Vi bevæger os væk fra den ufolkelige diskussion om udviklede traktatregler og nye EF-institutioner. Vi bevæger os henimod, at mange flere bruger mange flere kræfter på de vigtigste spørgsmål: Hvordan kan vi konkret på EF-niveauet bidrage til at løse de problemer, som trænger sig på i befolkningernes hverdag?

På topmødet i København havde man en langt mere omfattende debat om vækst og beskæftigelse, end det ellers er set ved disse lejligheder. Under hele det danske formandskab har vi presset på for at få EF-landene til at samordne deres indsats for at få flere i arbejde. Det er lykkedes for os og for andre gode kræfter at få dette sat øverst på den politiske dagsorden i EF.

Det er faktisk også lykkedes at opnå langt større enighed end før om, at alle landene samtidig må forsøge at sætte mere skub i økonomi og beskæftigelse. Der er en fælles erkendelse

af, at netop en koordineret indsats har omtrent dobbelt så stor positiv virkning på beskæftigelsen i det enkelte land, som hvis landet forsøger sig alene. Det er vigtigt, at EF-landene er blevet langt mere enige om denne målsætning, end de var for bare et halvt år siden.

Jeg skal dog ikke skjule, at der er vanskeligheder, når man skal føre det ud i livet. En række af landene har økonomiske problemer, der hæmmer deres muligheder for at gøre en aktiv indsats. Dertil kommer, som enhver ved, at regeringerne i Europa jo også har forskellig politisk baggrund. Men nu er det op til de enkelte medlemslande at følge Københavnsbeslutningerne op i praksis i 1994. Det vigtigste er, at processen er sat i gang, og at Danmark går foran med et godt eksempel, som jeg er overbevist vil blive studeret med interesse af de andre lande.

Topmødet i København slog også fast, at der ikke skal ændres på EF's institutioner, når Sverige, Norge, Finland og Østrig bliver optaget som medlemmer. Der har ellers været røster fremme om, at man måtte ændre på EF-systemet, inden disse lande kom ind og deltog i beslutningerne. For Danmark har det været meget vigtigt, at ansøgerlandene blev medlemmer på grundlag af det eksisterende EF, den eksisterende Maastricht-traktat.

Samtidig kan vi glæde os over, at topmødet fastholdt den 1. januar 1995 som dato for optagelsen af de nye lande.

Vi fik også gennemført konkrete fremskridt i forholdet mellem EF og de østeuropæiske lande. For en række østeuropæiske lande blev det bekræftet, at målet er, at de skal blive medlemmer af EF, og derudover er der lagt op til bedre muligheder for at sælge østeuropæiske varer på EF-markedet og for et tættere politisk samarbejde mellem parterne. Vi var gerne gået længere, men der er dog sket klare forbedringer i åbningen af vore markeder for Østeuropa.

Der er én sag, jeg især gerne vil fremhæve derudover. Det er forholdet til Rusland. Jeg tror, at vi – uden at vi bliver flove – kan tilskrive især det danske initiativ, at det faktisk lykkedes os på Det Europæiske Råds møde i København at få hævet samarbejdet med Rusland til et niveau, hvad den politiske dialog angår, der ved det førstkommande Europæiske Råds møde i Bruxelles med rimelighed kan sammenlignes med den transatlantiske aftale, vi